

Arrest

nr. 274 895 van 30 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van 1 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 maart 2020 diende verzoeker samen met zijn broer en moeder een verzoek om internationale bescherming in. Op 31 augustus 2021 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij de arrest met nummer 267 555 van 31 januari 2022.

Op 1 maart 2022 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/08/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 31/01/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"IV. UITEENZETTING VAN HET ENIGE MIDDEL

Kennelijke appreciatiefout en schending van :

- artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens (hierna "EVRM");
- artikelen 7 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest");
- artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna "Vw" of "Vreemdelingenwet");
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen;
- het rechtsbeginsel audi alteram partem, het hoorrecht, het recht van verdediging, die rechtsbeginselen zijn in het Europese en Belgische rechtsordes;

• Aangehaalde rechtsnormen

Artikel 8 van het EVRM vereist een analyse van de evenredigheid van de maatregel met het oog op de inmenging in de rechten die de maatregel beoogt te beschermen, namelijk het recht op een privé- en gezinsleven. Artikels 7 en 52 van het Europese Handvest bevatten soortgelijke waarborgen.

Artikel 8 van het EVRM beschermt eveneens de persoonlijke levenssfeer. Het begrip "privé-leven" is als volgt omschreven:

"La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Dziantas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00, §43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de

la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et A.D. c. Belgique, nos 42758/98 et 45558/99, §83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95, § 90, CEDH 2002- VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 61, CEDH 2002-111). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99, § 95, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemietz c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B). L'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italie, no 77955/01, § 53, CEDH 2006-V, et Bigaeva c. Grèce, no 26713/05, § 22, 28 mai 2009). » (Cour EDH, Özpinar c. Turquie, 19 octobre 2011).

Artikel 74/13 Vw :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinences des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385). Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om Rehoord te worden en het beginsel audi alteram partem, verplichtten de verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, uitnodigen om haar standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissing (RvS n°230293 van 24.02.2015; RvS n°230257 van 19.02.2015 ; RvS n°233.257 van 15.12.2015; RvS n°233.512 van 19.01.2016; RvV n°141336 van 19.03.2015 ; RvV n°146 513 van 27.05.2015 ; RvV n° 151.399 van 31.08.2015 ; RvV n°151890 van 7.09.2015 ; RvV n° 157.132 van 26.11.2015 ; RvV n° 151.890 van 7.09.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015).

• Ontwikkeling van het middel

De bestreden beslissing schendt de hierboven aangehaalde rechtsnormen, in bijzonderheid het hoorrecht, alleen en samen gelezen met artikel 74/13 Vw, de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, alsook met het fundamenteel recht op privé- en gezinsleven, omdat verzoekende partij niet in de mogelijkheid werd

gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden beslissing vooraleer deze beslissing genomen werd, hoewel deze beslissing negatieve gevolgen voor verzoeker met zich mee brengen, namelijk het feit dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd hoewel er eerder geen was en dat verzoeker het grondgebied moet verlaten binnen dertig dagen.

Verwerende partij heeft zich niet zorgvuldig geïnformeerd over de situatie van verzoekende partij.

Verzoeker werd niet uitgenodigd om zijn standpunt te uiten, werd niet op de hoogte gesteld van de bestreden beslissing die genomen zou worden door verwerende partij, en werd niet geassisteerd door een raadsman in het kader van de procedure.

Uw Raad heeft al geoordeeld dat (arrest nr. 260 643 dd. 14.09.2021):

En l'espèce, l'examen du dossier administratif ne montre pas que la partie défenderesse a donné la possibilité à la requérante de faire connaître son point de vue, dans un délai raisonnable, avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision unilatérale.

En effet, la requérante a uniquement été entendue, le 13 juin 2018, lors de son audition à l'Office des Etrangers, dans le cadre de sa demande de protection internationale, soit plus de deux ans et demi avant la prise de l'acte attaqué.

En outre, la note de synthèse, qui figure au dossier administratif, comporte uniquement une évaluation de la situation, sur la base des éléments figurant dans le dossier administratif, au regard de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. Elle ne peut donc être considérée comme suffisante, au regard du principe général du droit d'être entendu.

Verzoeker moest gehoord worden, of ten minste uitgenodigd om zijn standpunt en argumenten te laten gelden, binnen een redelijke termijn, voor het nemen van de bestreden beslissing.

Mocht verzoekende partij effectief gehoord worden had zij meerdere elementen naar voor kunnen brengen die de beslissing zeker hadden kunnen beïnvloeden, onder andere:

- Het feit dat verzoekers moeder bejaard is en aan een hart- en vaatziekte lijdt; dat zij dagelijks de hulp van haar zonen nodig heeft en niet voor zichzelf kan zorgen; dat zij een verblijfsprocedure om medische redenen ondergaat en dat verzoekende partij verwijdering een breuk van het gezin zou meebrengen (stuk 3);

- Het feit dat verzoekende partij haar privé en familieleven - in de zin van artikel 8 EVRM - in België heeft ontplooid: verzoekende partij is al meer dan twee jaar in België en wilt er blijven omdat zij zich hier thuis en geïntegreerd voelt; in die tijd heeft zij haar leven in België weer opgebouwd met het hele gezin; zij hebben altijd toestemming gehad om op Belgisch grondgebied te verblijven; zij wilt en doen al het mogelijke om haar administratieve situatie sinds haar aankomst in het Koninkrijk te regulariseren, voor het hele gezin; de tijd die zij op Belgisch grondgebied heeft doorgebracht, heeft haar in staat gesteld haar voornaamste interesses te ontwikkelen en zich in België te ontplooiën; zij heeft sinds haar aankomst op Belgisch grondgebied sterke sociale banden ontwikkeld;

Aangezien artikel 74/13 Vw en artikel 8 EVRM zijn deze elementen van groot belang in het kader van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze elementen zijn zeker van aard een invloed te hebben op het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Werden deze elementen in acht genomen dan zou de motivering van de bestreden beslissing zeker verschillend zijn geweest.

Vervolgens moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing schendt de hierboven aangehaalde normen en principes, in het bijzonder artikels 8 EVRM, 7 en 52 Handvest, want de analyse van het gezinsleven is afwezig.

De bijstand aan haar zieke moeder in een verblijfsprocedure op medische gronden in België en verzoekende partij's integratie in de Belgische samenleving vormen bepaalde aspecten die in acht moesten worden genomen, en die verzoekende partij naar voor zouden hebben gebracht was zij gehoord (supra), en die niet in aanmerking werden genomen.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden."

3.2. Verzoeker voert aan dat zijn moeder bejaard is en lijdt aan een hart- en vaatziekte. Zij zou dagelijks nood hebben aan hulp van haar zonen en kan niet voor zichzelf zorgen. Zijn moeder zou een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend hebben. In dit verband legt verzoeker een consultatierapport neer van 14 januari 2021 en een standaard medisch getuigschrift van 22 april 2022 beiden opgesteld door dokter C.I..

Hij zou een gezinsleven hebben opgebouwd met zijn gezin. Verzoeker zou altijd de toestemming hebben gehad om op het grondgebied te verblijven en zou al het mogelijke willen doen om zijn situatie in het Rijk te regulariseren. Hij betoogt tevens dat hij sterke sociale banden ontwikkeld heeft. Verzoeker concludeert dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing betreft *in casu* een situatie van eerste toelating. In een dergelijk geval dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbieding van het familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

In een interne nota van 1 maart 2022 concludeert verweerder dat er geen bijkomende elementen voorliggen waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie onderhoudt met zijn moeder en broer. Uit zijn verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoeker het niet eens is met deze beoordeling. Verzoeker voert aan dat hij zijn moeder dagelijks bijstaat, doch ziet de Raad niet in op welke manier dit dient te blijken uit de neergelegde stukken. Er moet geconcludeerd worden dat verzoeker zijn betoog niet onderbouwt met enig begin van bewijs en zich derhalve beperkt tot een loutere stelling. Een meer dan gewoonlijke afhankelijkheidsrelatie met zijn moeder wordt niet aannemelijk gemaakt door verzoeker.

Wat betreft zijn band met zijn broer dient er te worden opgemerkt dat ook ten aanzien van hem op 1 maart 2022 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Het beroep dat werd ingediend tegen deze beslissing werd verworpen op 30 juni 2022 bij arrest met nummer 274 896. Verzoeker verduidelijkt niet op welke manier de gezinsband met zijn broer door de bestreden beslissing onderbroken wordt. Daarenboven dient wederom opgemerkt te worden dat

verzoeker geen concrete elementen neerlegt waaruit kan worden afgeleid dat hij een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie onderhoudt met zijn broer.

Aangaande verzoekers privéleven, komt het verzoeker toe om concreet aan te tonen dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder de notie 'privéleven' uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63), zodat deze niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. Verzoeker voert aan dat hij reeds twee jaar woonachtig is in België en dat hij zich alhier geïntegreerd heeft en zich thuis voelt. Hij zou een gezinsleven hebben opgebouwd met zijn gezin. Verzoeker zou altijd de toestemming hebben gehad om op het grondgebied te verblijven en zou al het mogelijke willen doen om zijn situatie in het Rijk te regulariseren. De Raad dient echter op te letten dat verzoeker aan de hand van dit summier betoog niet aannemelijk maakt dat er sprake is van dergelijke intense banden. Een schending van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, vormt deze bepaling een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM. Uit de voorgaande bespreking in verband met artikel 8 van het EVRM volgt reeds dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing het ingeroepen van het gezinsleven in rekening heeft gebracht en dit op een zorgvuldige, proportionele en redelijke wijze.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan betreffende het hoger belang van het kind en zijn gezondheidstoestand.

De Raad dient te concluderen dat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk wordt gemaakt.

3.4. In een laatste middelonderdeel voert verzoeker aan dat hij voor het nemen van de bestreden beslissing niet gehoord werd door verweerder en daardoor elementen van zijn gezinsleven en gezondheidstoestand niet heeft kunnen uiteenzetten.

In zijn arresten stelt de Raad van State heden dat het principe "*audi alteram partem*" dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178.727).

De Raad dient in de eerste plaats echter op te merken dat verzoeker op 29 maart 2022 werd gehoord. Hierbij werd verzoeker geïnformeerd over de mogelijke afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker verduidelijkt niet waarom dit horen niet voldoende was.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van 14 september 2021 met nummer 260 643, dient er te worden opgemerkt dat in deze zaak de betrokkene tweeëneenhalf jaar voor het nemen van de bestreden beslissing gehoord werd en daarna niet meer. In de onderhavige zaak werd verzoeker echter gehoord op de dag dat verweerder de beslissing nam tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker verduidelijkt niet in welk opzicht de elementen die aan de basis liggen van het voormeld dossier, gelijkaardig zijn aan de onderhavige zaak.

Bovendien kan volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 39).

Zoals reeds is vastgesteld, zijn de elementen die verzoeker aanvoert betreffende zijn gezins- en privéleven niet van die aard dat zij kunnen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Er blijkt derhalve niet dat verweerder tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker gehoord zou

zijn, minstens maakt verzoeker het tegendeel niet aannemelijk. Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT